

Шарлатова завіса

КУПИТИ

Селія Трамбле завжди була хорошою дівчинкою — доброю й гарною, донькою, якою пишалися б будь-які батьки. Пішовши проти традицій і ставши першою мисливицею, вона дивує все королівство, зокрема свого нового капітана й нареченого, Жана-Люка, який залізною рукою править мисливцями. Однак не лише він тривожиться за безпеку Селії. Хоча друзі намагаються захистити її від жахів минулого, її досі переслідує таємничий шепіт, а в Бельтеррі постає нове зло — і лишає по собі трупи, всі як один знекровлені.

Рішучо налаштована показати себе в новій ролі, Селія вирушає слідами вбивці до лігва Лез-Етернель — стародавніх істот, про яких говорять лише в дитячих віршиках, — і привертає увагу їхнього короля, чудовиська, яке приховує свої плани на неї за красивими словами й ефектними усмішками. Тепер Селія має нову причину боятися темряви, бо що більше король зближується з нею, то сильнішим стає бажання дівчини віддатися на милість його — і своїй — темній спразі.

Запах пам'яті — цікава штука. Щоб повернутися в минуле, потрібно зовсім небагато: нотка лавандової олії матері, трішки диму від батькової люльки. І те, й те якимось дивним чином нагадує мені про дитинство. Мати щоранку наносила олію на шкіру, пильно дивлячись на своє віддзеркалення й рахуючи нові зморшки на обличчі. Батько палив люльку, приймаючи гостей. Гадаю, вони лякали його своїми порожніми очима та спритними руками. Мене вже точно лякали.

Зате бджолиний віск — бджолиний віск завжди нагадуватиме мені про сестру.

Щовечора, коли наша нянька Еванжеліна запалювала свічки, Філіппа — хоч годинник за нею звірай — тягнулася до срібної щітки для волосся. Поки свічки наповнювали дитячу кімнату м'якими медовими пахощами, Філіппа розплітала мені косу й проводила свинячими щетинками крізь мої пасма. Еванжеліна вмощувалася в улюбленому кріслі, оббитому рожевим оксамитом, і лагідно дивилася на нас. Шкіра довкола її очей бралася зморшками в імлистому фіалковому присмерку.

У піддашші зашелестів вітер — того жовтневого вечора він був студений, — повагався й затримався, сподіваючись почути оповідку.

— Mes choux, — тихо промовила нянька й нагнулася, щоб дістати з кошика біля крісла в'язальні спиці. Поряд із каміном скрутився величезним клубком Пташок, пес, якого тримала наша родина. — Я розповідала вам історію про Лез-Етернель?

Піп, як завжди, заговорила першою, визираючи з-за мого плеча й суплячись на Еванжеліну. Підозріливо й водночас заінтриговано.

— Про Вічних?

— Так, люба.

У мене в животі затріпотіло приємне передчуття. Я глянула на Піп. Між нашими обличчями було всього кілька дюймів. Після пообіднього уроку портретного живопису на її щоках досі виблискували золоті цяточки. Вони були схожі на веснянки.

— Розповідала? — мій голос не відзначався ні ліричною грацією, як в Еванжеліни, ні непохитною рішучістю, як у Філіппи. — Здається, ні.

— Точно ні, — підтвердила Піп з убивчою серйозністю, а тоді знову звернулася до Еванжеліни. — Будь ласка. Ми бажаємо її почути.

Зауваживши її владний тон, Еванжеліна вигнула брову.

— Справді?

— О, будь ласка, Еванжеліно, розкажи! — не тямлячи себе, я скочила на взуті в пантофлі ноги і плеснула в долоні. Піп, якій уже виповнилося дванадцять, тимчасом як мені — всього-на-всього шість, квапливо схопила мене за нічну сорочку й потягнула назад до вбудованого в гардероб кріселя. Маленькі руки опустилися на мої плечі.

— Селіє, панянки не кричать. Що сказав би Р'еґе?!

Мої щокі спалахнули, і я склала руки на колінах, умить розкаявшись. Не дивися на вроду, але на природу.

— Саме так, — сестра знову зосередилася на Еванжеліні, яка так стримувала усмішку, що аж губи сіпалися. — Еванжеліно, будь ласка, розкажи нам історію. Ми обіцяємо не перебивати.

— Чудово, — Еванжеліна зі звичною легкістю ковзала вправними пальцями по спицях, виплітаючи з вовни чудовий шалик ніжно-рожевого кольору. Мого улюбленого. Шалик для Піп — яскраво-білий, наче свіжий сніг, — уже лежав у кошику. — Хоча в тебе, люба, досі фарба на обличчі. Будь ягнятком — зроби мені ласку, умийся.

Вона зачекала, доки Піппа витирала фарбу зі щік, а тоді повела далі.

— Ну, що ж... Лез-Етернель. Вони народжуються в землі — холодні, як кістка, й так само міцні, — без серця, без душі, без розуму. Нічого, крім поривань. Нічого, крім хіті, — це слово Еванжеліна вимовила з несподіваною насолодою. — Перша з них прийшла до нашого королівства з далекого краю, жила в тіні, розносила свою недугу серед тутешнього люду. Заражала його своєю магією.

Піп знову почала розчісувати мені волосся.

— Якою магією?

Я нахилила голову, наморщивши носа.

— Що таке хіть?

Еванжеліна вдала, ніби не чує мене.

— Найгіршою магією, любі мої. Просто найгіршою.

Вітер заторохтів вікнами, ніби жадав почути історію, тимчасом як Еванжеліна драматично замовкла, — але тієї самої миті заборсався Пташок, переливчасто завивши, й зіпсував ефект. Нянька з досадою зиркнула на пса.

— Такою, для якої потрібна кров. Потрібна смерть.

Ми з Піппою нишком презирнулися.

— Дам-Руж, — почула я її майже непомітний видих біля свого вуха. — Червоні Дами.

Наш батько якось говорив про них, найдивніших і найрідкісніших із окультистів, що дошкуляли Бельтеррі. Він гадав, що нам не чути їхню з кумедним дядечком розмову в кабінеті, але ми чули.

— Що ти там шепочеш? — різко запитала Еванжеліна, тицьнувши спицями в наш бік. — Ти ж знаєш, приховувати секрети нечемно.

Піп задерла підборіддя. Вона вже забула, що панянки ще й не супляться.

— Нічого, Еванжеліно.

— Так, — умить повторила я. — Нічого, Еванжеліно.

Нянька примружила очі.

— А ви таки малі зухвальки. Що ж, мушу вам сказати, що Лез-Етернель обожають таких малих зухвальок, як ви. Вважають, що ви найсолодші.

Через її слова захват у мене в грудях трохи скулився, а від сестриноного подиху, що лоскотнув шию, виступили сироти.

Я підсунулася до краю крісла, вирячивши очі.

— Справді?

— Звісно, що ні, — Піп занадто різко кинула щітку на гардероб. Із надзвичайно суворим виразом обличчя взяла мене за підборіддя й повернула лицем до себе. — Не слухай її, Селіє. Вона бреше.

— Аж ніяк не брешу, — із запалом заперечила нянька. — Скажу вам те саме, що мені казала моя мати: Лез-Етернель у світлі місяця бродять вулицями, полюючи на слабких і зваблюючи безпутних. Ось чому ми, дітки, спимо ночами, завше помолившись, — коли вона продовжила, її ліричний голос прискорився, і це було знайомо, наче дитячий віршик, який нянька мутикала щовечора. Тишу в кімнаті порушувало лише цокотіння її спиць — навіть вітер застиг, щоб послухати. — Хрестик носим срібний. Удвох ходить найліпше, де земля освячена, з водицею святою, й сірником боротися з усякою марою.

Я мимоволі вирівняла спину. Руки тремтіли.

— Еванжеліно, я завше молюся, але випила все Філіппине молоко за вечерею, поки вона відвернулася. Як гадаєш, це зробило мене солодшою за неї? Погані люди захочуть мене з'їсти?

— Сміх, та й годі, — Піппа, пирхнувши, запустила пальці мені у волосся, щоб заново його заплести. Хоча сестрі явно стало прикро, її дотик залишався лагідним. Вона перев'язала чорні, як воронове крило, пасма гарним рожевим

бантиком і поклала косу мені на плече. — Нче я допустила б, щоб із тобою щось сталося, Селіє.

Від її слів у грудях розлилося тепло, іскристе й заспокійливе. Бо Філіппа ніколи не брехала. Ніколи не брала нишком солодоців, не вдавалася до витівок і не казала того, що не мала на думці. І ніколи не крала в мене молока.

Вона нізащо не допустить, щоб зі мною щось сталося.

Надворі ще трохи повіяв вітер — ще раз шкрябнув по шибках, жадаючи негайно почути решту історії, — а тоді полетів далі, невдоволений. Сонце остаточно опустилося за дахи, а вгорі зійшов осінній місяць. Він залив дитячу кімнату ріденьким сріблом світло Свічки з жолого воску згасли, неначе він їх притушив, тіні між нами видовжились, і в раптовому мороці я стиснула сестрину руку й прошепотіла:

— Вибач, що вкрала в тебе молоко.

Вона стиснула мої пальці.

— Та я все одно ніколи його не любила.

Еванжеліна уважно придивилася до нас із непроникним обличчям і підвелася, щоб покласти спиці й вовну назад у кошик. Погладила Пташка по голові, а тоді задмухала гноти свічок на камінній полиці.

— Ви обидві гарні сестри. Віддані й добрі.

Пройшла дитячою, поцілувала нас у лобики, а тоді допомогла лягти, піднісши до наших очей останню свічку. Її очі сяяли почуттям, якого я не розуміла.

— Пообіцяйте, що триматиметесь одна одної.

Коли ми кивнули, вона задмухала свічку й зібралася піти.

Піп обхопила рукою мої плечі, пригорнула мене до себе, і я вмостилася на її подушці. Подушка пахла нею — пахла літнім медом. Пахла нотаціями, лагідними руками, насупленим личком і білосніжними шаликами.

— Я нізащо не дам відьмам до тебе добратися, — затято промовила сестра мені у волосся. — Нізащо.

— А я нізащо не дам їм добратися до тебе.

Еванжеліна спинилася біля дверей дитячої й озирнулася на нас, спохмурнівши. Із цікавістю нахилила голову. Місяць сховався за хмарою, занутивши нас у цілковиту темряву. Коли об наше вікно зашкрябала гілка, я напружилася, та Філіппа міцно обхопила мене другою рукою.

Тоді вона не знала.

І я також не знала.

— Дурні дівчиська, — шепнула Еванжеліна. — Хіба хтось щось казав про відьом?

А тоді вона зникла.

Рекомендована література

Есенціалізм. Мистецтво визначати пріоритети

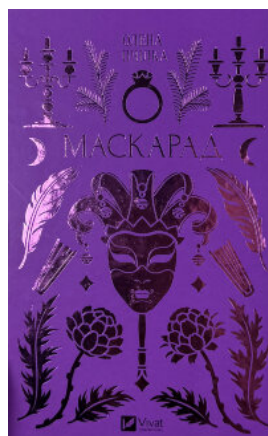
Провулок світлячків

Книга Азраїла. Боги і монстри. Книга 1

Беладона

Маскарад

Польська мова за 4 тижні

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ